

MARY
HIGGINS
CLARK

& ALAFAIR BURKE

KADONNUT
MORSIAN

Tammi

MARY HIGGINS CLARK:

Vaanivat silmät	Menneisyyden pirstaleet
Kylmä kehto	Ennen jäähyväisiä
Huuto yössä	Kotikadullasi
Pimeän äänet	Isän tyttö
Kaunis, kauniimpi, kuollut	Jäävuoren huippu
Kuolema seuraa muotia	Yö kuuluu minulle
Missä lapset ovat?	Kodin suojassa
Vihreäviittäinen nainen	Kaksoset
Kuolema kahtena	Unissakävelijä
Kuolema kutsuu tanssiin	Missä olet nyt?
Kauhu kiertää kaupunkia	Murha sydämellä
Kaksi elämää, kolme	Perinnön varjo
kuolemaa	Kadonneet vuodet
Muisto ei kuole	Kuin kaksi marjaa
Kukkia kauneimmalle	Katse menneisyydestä
Kuu paistaa haudallesi	Tuhkimomurha
Tyttöni Sunday	Laulun loppu
Valheen vanki	Kadonnut morsian
Kuulut minulle	

MARY
HIGGINS
CLARK
& ALAFAIR BURKE

KADONNUT MORSIAN

Suomentanut Annukka Kolehmainen

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *All Dressed in White*
ilmestyi Yhdysvalloissa 2015.
Originally published by Simon & Schuster, Inc.
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.

Copyright © 2015 by Nora Durkin Enterprises, Inc.
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2016
Painettu EU:ssa
ISBN 978-951-31-9142-9

*Jo Villa Marian ajoista asti
rakkaan ystäväni
Joan Nyen muistolle*

*Lämmöllä,
– MARY*

*Richardille ja Jonille
– ALAFAIR*

KIITOKSET

Nyt tiedämme, kuka sen teki! Muut tarinan henkilöt eivät enää ole ”epäiltyjä”.

Jälleen kerran minulla on ollut ilo kirjoittaa yhdessä kollegani, kirjailija Alafair Burken kanssa. Kun lyömme luovat päämme yhteen, meillä on aina valtavan hauskaa.

Simon & Schusterin kustannusjohtaja Marysue Rucci toimi jälleen mentorinamme tällä matkalla. Tuhannet kiitokset kaikesta avusta.

Kiitos tri Frederick Jaccarinolle asiantuntija-avusta eräässä lääketieteellisessä kysymyksessä.

Kolminkertainen eläköönhuuto kotijoukoille. Minun tapauksessani puolisoista parhaalle John Conheeneylle, lapsilleni sekä oikealle kädelleni, assistentilleni Nadine Petrylle. Heiltä saan aina rohkaisevia sanoja ja vankkoja neuvoja. *Kiitos, merci, gracias jne. jne. jne.*

Ja te, rakkaat lukijani. Ajattelen kirjoittaessani aina teitä. Jos te päätätte lukea kirjojani, haluan teidän tuntevan, että olette käyttäneet aikanne hyvin.

Kiitokset ja siunaukset,
Mary

*Here comes the bride dressed all in light
Radiant and lovely she shines in his sight*

ESINÄYTÖS

Oli huhtikuun puolivälin torstai-ilta Grand Victoria-hotellissa Palm Beachissa.

Amanda Pierce, tuleva morsian, sovitti hääpukuaan vanhan ystävänsä Katen avustuksella.

”Pidä nyt peukkuja että se mahtuu”, Amanda sanoi, ja viimein vetoketju liukui yli vyötärönseudun kiristävän kohdan.

”Et kai sinä tosissasi pelännyt, ettei se muka mahtuisi”, Kate totesi asiallisesti.

”No, kun paino viime vuonna putosi niin hurjasti, pelkäsin lihoneeni juuri sen verran, että vyötärö kinnaisi. Ajattelin, että parempi huomata nyt kuin lauantaina. Voin hyvin kuvitella, kuinka ähellämme vetoketjun kanssa, kun minun pitäisi jo kävellä kirkon käytävällä.”

”Emme me ähellä”, Kate ilmoitti painokkaasti. ”En tajua, miksi hermoilit. Katso peiliin. Olet upea.”

Amanda tuijotti peilikuvaansa. ”Onhan se ihana.” Hän oli sovittanut yli sataa pukua ja kolunnut Manhattanin hienoimmat morsiusliikkeet, kunnes oli huomannut tämän pikkuruisessa putiikissa Brooklyn Heightsissa. Luonnonvalkoista silkkiä, empirelinjainen vyötärö ja käsin nyplätty pitsimiehusta – hänen haaveidensa puku. Alle kahden vuorokauden kuluttua hän kulkisi puvussa kirkon käytävää.

”Yli-ihana”, Kate julisti. ”Miksi siis noin surullinen ilme?”

Amanda katsoi jälleen peiliin. Hän näki vaaleat hiukset, sydämenmuotoiset kasvot ja suuret, siniset silmät, pitkät ripset ja luonnollisen vaaleanpunaiset huulet, ja tiesi, että hänellä oli ollut onni syntyä kauniiksi. Kate oli kuitenkin oikeassa. Amanda tosiaankin näytti surulliselta. Tai

ei niinkään surulliselta vaan huolestuneelta. Mekko istuu täydellisesti, hän teroitti itselleen. Se on taatusti merkki. Hän hymyili väkinäisesti. ”Mietin vain, paljonko uskallan syödä tänään, jotta tämä ei kiristä lauantaina.”

Kate nauroi ja taputti omaa, hiukan pyöreää vatsaansa. ”Älä kuule ala minulle. Ihan totta, Amanda, onko kaikki hyvin? Vieläkö mietit sitä, mistä eilen puhuttiin?”

Amanda huiskautti kättään. ”Unohdin jo koko jutun”, hän vastasi, vaikka tiesi valehtelevansa. ”Auta nyt minua riisumaan tämä. Muut ovat takuulla jo valmiit päivälliselle.”

Kymmenen minuutin kuluttua Amanda seisoi yksin huoneessaan vaaleansininen puuvillamekko yllään, napsautti korvakorun korvaansa ja vilkaisi vielä viimeisen kerran morsiuspukua, joka oli huolellisesti levitetty sängylle. Silloin hän huomasi meikkitahtin pitsimiehustassa ihan kaula-aukon alla. Niin varovainen kuin hän oli ollut, ja nyt himmeä tahra erottui selvästi. Hän tiesi, että puvun saisi vielä puhtaaksi, mutta oliko tämä kenties hänen odottamansa merkki?

Hän oli viettänyt jo lähes kaksi päivää kuin vieraana omissa juhlissaan kaukana kotoa ja yrittänyt etsiä merkkejä siitä, oliko valitsemassa oikein. Katsellessaan puvussa olevaa läikkää hän vannoi, ei suinkaan sulhaselleen vaan itselleen: meillä on vain yksi elämä, ja minun elämästäni tulee onnellinen. Jos lauantaina vielä hiukankin epäilyttää, minä en mene naimisiin.

Se selviää kyllä pian, hän totesi itsekseen.

Lupaus sai Amandan tuntemaan itsensä täydellisesti tilanteen herraksi. Hän ei kuitenkaan osannut aavistaa, että seuraavana aamuna hän olisi jo kadonnut jäljettömiin.

1

Laurie Moran kuunteli, kun edessä seisova teini harjoitteli kouluranskaansa. Hän jonotti tiskille Bouchonissa, uudessa ranskalaisessa leipomossa, joka sijaitsi aivan hänen Rockefeller Centerin -toimistonsa naapurissa.

”Sö vuutree ään paan shokolaa. Tai siis döö paan.”

Myyjä hymyili kärsivällisesti, kun tyttö yritti muotoilla seuraavaa pyyntöään. Hän oli selkeästi tottunut asiakkaiden kömpelöihin yrityksiin trenata ranskaansa leipomossa, joka sijaitsi New Yorkin ytimessä.

Laurie ei ollut yhtä pitkämielinen. Hän kokoustaisi ilta-päivällä pomonsa Brett Youngin kanssa, ja hänen pitäisi vielä valita ykkösvaihtoehto seuraavan ohjelman aiheeksi. Hän tarvitsi kaiken mahdollisen valmistautumisajan.

Viimeisen ”mersiin” jälkeen tyttö poistui leivoslaatikko kädessään.

Seuraavaksi tuli Laurien vuoro. ”Tilaisin *en anglais, s’il vous plaît*.”

”*Merci*”, leipomon nainen huokaisi kiihkeästi.

Perjantaiamuisin Lauriella oli tapana koukata leipomon kautta hakemassa herkkuja henkilökunnalle – sihteerilleen Grace Garcialle ja tuotantoassistentilleen Jerry Kleinille. Gracelle ja Jerrylle maistuivat mainiosti kaikenlaiset makeat tuliaiset, croissantit ja leivät. Laurien tilattua myyjä kysyi, tulisiko vielä muuta. Macaronit näyttivät herkullisilta. Jospa ihan pari isälle ja Timmylle jälkiruoaksi, Laurie myöntyi, ja palkinnoksi itselleni, jos kokous Brettin kanssa sujuu hyvin.

Astuttuaan ulos hissistä Rockefeller Center 15:n seitsemännessätoista kerroksessa Laurie tajusi, kuinka konkreettisesti hänen kuluneen vuoden työmenestyksensä Fis-

her Blake -studioilla näkyi. Ennen hän oli työskennellyt pienessä, ikkunattomassa huoneessa ja jakanut sihteerin kahden muun tuottajan kanssa, mutta ratkaisemattomiin rikoksiin keskittyvä televisio-ohjelma oli siivittänyt hänen uransa nousukiitoon. Nyt hänellä oli tilava työhuone, jossa oli pitkä rivi ikkunoita ja modernin virtaviivaiset kalusteet. Jerry oli ylennetty tuotantoassistentiksi ja saanut siirron pieneen naapurihuoneeseen. Gracella puolestaan piti melkoista kiirettä isossa avokonttorissa aivan oven ulkopuolella. Kolmikko paiski nyt täyttä päivää *Epäillyt*-ohjelmansa parissa ja säästyi kokonaan muulta, arkipäiväisemmältä uutisraportoinnilta.

Grace oli vasta täyttänyt kaksikymmentäseitsemän mutta näytti vielä sitäkin nuoremmalta. Laurien oli kerran jos toisenkin tehnyt mieli huomauttaa, ettei Grace tarvinnut paksumaa, huolellisesti levitettyä meikkikerrosta, mutta tämän henkilökohtaiset mieltymykset tuntuivat poikkeavan melko lailla Laurien klassisesta mausta. Tänä Gracella oli värikkäs silkkitunika ja henkeä salpaavan tiukat leggingsit sekä ainakin kymmenen sentin tolppakorkosaappaat. Pitkät, mustat hiukset oli koottu poninhännäksi pääläelle, josta ne laskeutuivat täydellisesti kammattuna ryöppynä.

Yleensä Grace kahmaisi leipomons pussin välittömästi itselleen, mutta tämä päivä teki poikkeuksen. ”Laurie”, hän aloitti hitaasti.

”Mikä hätänä?” Laurie tuns Gracen ja huomasi, jos kaikki ei ollut kohdallaan.

Juuri kun Grace avasi suunsa jatkaakseen, Jerry astui ulos huoneestaan. Pitkän, hontelon Jerry ja ultrakorkeilla koroilla keinahtelevan Gracen välissä Laurie tuns aina itsensä lyhyeksi, vaikka olikin hiukkasen 170 sentin paremmalla puolella.

Jerry nosti kätensä pystyyn. ”Huoneessasi istuu nainen. Hän ilmaantui ihan äskettäin. Käskin Gracella varaamaan hänelle ajan joku toinen kerta. Tiedoksi vain, että minä olen täysin syytön tähän.”

2

Sandra Pierce tuijotti ulos Laurie Moranin työhuoneen ikkunasta. Seitsemäntoista kerrosta alempana näkyi Rockefeller Centerin kuuluisa luistinrata. Tai sen Sandra ainakin oli näkevinään jopa nyt, heinäkuun puolivälissä, kun sileän jään ja keinuvien luistelijoiden paikalla oli kesäterassi ja ravintola.

Sandra tuijotti kohtaa, jossa hänen lapsensa olivat luisellele käsikkäin yli kaksikymmentä vuotta aikaisemmin: esikoinen Charlotte toisella puolella ja pikkuveli Henry toisella. Keskellä oli pikkusisko Amanda. Sisarukset pitelivät Amandaa välissään niin tiukasti, että jos hän olisikin horjahtanut, hän olisi silti pysynyt turvallisesti pystyssä.

Sandra kääntyi huokaisten pois ikkunasta ja yritti löytää muuta katseltavaa. Huone oli yllättävän siisti. Sandra ei ollut koskaan käynyt televisiostudiossa, mutta hän oli kuvitellut näkevänsä uutisohjelmien taustalta tutun monikerroksisen avokonttorin pöytärivistöineen. Laurie Moranin työhuone näytti pikemminkin sliipatulta mutta mukavalta olohuoneelta.

Sandra huomasi Laurien pöydällä olevan kehystetyn valokuvan. Huoneen ovi oli edelleen kiinni, joten hän otti kuvan tarkastellakseen sitä lähemmin. Kuvassa oli Laurie Moran miehensä Gregin kanssa rannalla. Etualan pikkupoika oli varmaankin heidän poikansa. Sandra ei tuntenut perhettä henkilökohtaisesti, mutta hän oli nähnyt verkossa kuvia niin Lauriasta kuin Gregistäkin. Heti ensimmäinen *Epäiltyjen* jakso oli saanut hänet kiinnostumaan ohjelmasta. Silti vasta tuore artikkeli, jossa mainittiin tuottajan tausta ja siihen liittyvä selvittämätön rikos, sai Sandran varmistumaan siitä, että hänen oli tavattava Laurie Moran henkilökohtaisesti.

Hän tunsi välitöntä syyllisyyttä tunkeuduttuaan Laurien yksityisalueelle. Sandra ei olisi halunnut kenenkään vieraan katselevan kuvia itsestään, ex-miehestään Walterista ja nuorimmasta tyttärestään Amandasta. Hän sävähti tajutessaan, että he olivat viimeksi olleet yhdessä viisi ja puoli vuotta sitten – viimeisenä perhejouluena ennen Amandan häitä. Tai pikemminkin tämän *suunniteltuja* häitä.

Totunko ikinä ajattelemaan Walteria ex-miehenäni? Sandra mietti. Hän oli tavannut Walterin ensimmäisenä opiskeluvuotenaan Pohjois-Carolinan yliopistossa. Isän sotilasura oli vienyt heidät eri puolille maailmaa, muttei koskaan Yhdysvaltain eteläosiin. Sopeutuminen oli ollut vaikeaa: tuntui kuin etelän kasvatit olisivat noudattaneet kirjoittamattomia sääntöjä, joita Sandra ei ymmärtänyt. Hänen kämppiksensä vei hänet kauden ensimmäiseen jalkapallo-otteluun ja lupasi, että hurraaminen Tar Heel-sille tekisi hänestä aidon pohjoiscarolinalaisen. Kämppiksen veljellä oli kaveri mukana. Poika oli toisen vuoden opiskelija. Hänen nimensä oli Walter, ja hän oli paikallisia. Walter keskittyi enemmän Sandran jututtamiseen kuin itse peliin. Kun kaikki viimeisellä pelineljänneksellä hoilasivat yhdessä kannustuslaulua – *I'm a Tar Heel born, I'm a Tar Heel bred, and when I die, I'm a Tar Heel dead* – Sandra jo mietti: Taisin tavata tulevan aviomieheni. Hän oli oikeassa. Ottelusta lähtien he olivat aina yhdessä. He kasvattivat kolme lastaan Raleighissa, vain puolen tunnin ajomatkan päässä stadionilta, jossa olivat tavanneet.

Sandra muisteli ensimmäisiä kolmeakymmentäkahta aviovuotta, jolloin he auttoivat jatkuvasti toinen toistaan. Vaikka Sandra ei koskaan virallisesti työskennellyt Walterin perheyriyksessä, hän neuvoi aina uusien tuotteiden lanseerauksessa, mainoskampanjoissa ja etenkin henkilöstökysymyksissä. Hän vaistosi paremmin muiden tunteet ja motiivit. Walter korvasi kaiken avustamalla Sandraa lukuisissa kirkon ja koulun tapahtumissa ja hyväntekeväisyshankkeissa aina kuin vain pystyi. Sandraa hymyilytti, kun

hän muisti ison, karhumaisen Walterin, joka numeroi kalvotussilla satoja pikkuruisia kumiankkoja rotarien vuosittaista Ol' Bull -joen ankkarallia varten ja toisti numeron ääneen aina lisätessään uuden ankan pinoon.

Walterilla oli tapana sanoa, että he tekivät kaiken yhdessä. Myöhemmin Sandralle tietenkin valkeni, että se oli vain puoli totuutta. Yrittäpä Walter kuinka kovasti hyvänsä, hän ei sopinut isän rooliin. Hän kävi oppilas-konserteissa ja baseballpeleissä, mutta lapset kyllä huomasivat hänen ajatustensa harhailevan. Useimmiten työssä – uudessa mallistossa, valmistusvirheissä tai lisälennuksia käärtävässä jälleenmyyjässä. Walterin mielestä parasta isyyttä oli liiketoimista huolehtiminen, perinnön kartuttaminen ja perheen taloudellisen tilanteen turvaaminen. Siksi Sandran piti hyvittää isän etäistä suhdetta kolmeen lapseensa.

Kaksi vuotta sitten Sandra kuitenkin teki päätöksensä. Hän tiesi, ettei enää kestäisi Walterin kiusaantunutta kiemurtelua aina kun Amandan nimi mainittiin. Me surimme eri tavalla, hän ajatteli, ja sellainen surun määrä oli liikaa saman katon alle.

Sandra suoristi rinnassaan komeilevaa Amandan KADONNUT-pinssiä. Hän oli vuosien kuluessa painanut niitä niin paljon, että oli jo lakannut laskemasta. Voi, kuinka Walter inhosikaan pinssejä, joita lojui laatikkokaupalla ympäri taloa. ”En halua nähdä niitä”, hän sanoi tuon tuostakin. ”Edes omassa kodissani en saa olla hetkeäkään miettimättä, mitä kaikkea Amandalle on voinut sattua.”

Oliko Walter tosiaankin kuvitellut, että Sandra lakkaisi etsimästä Amandaa? Ei ikinä. Sandra omistautui tehtävälleen entiseen malliin, ja Walter palasi arkirutiineihinsa. Se siitä yhteistyöstä.

Siksi Walter oli nyt ex-mies, niin omituiselta kuin se Sandrasta edelleen kuulostikin. Sandra oli asunut Seattlessa pian kaksi vuotta. Hän oli halunnut muuttaa lähemmäs Henryä ja tämän perhettä. Hän asui Queen Annen hui-

pulla kauniissa taitekattoisessa talossa, jossa hänen kahdella lapsenlapsellaan oli omat huoneet yökyläilyjä varten. Tietenkin Walter jäi Raleighiin. Hän ei muka voinut jättää yhtiötä, ainakaan ennen eläkeikää, mutta Sandra tiesi, ettei hän ikinä jäisi eläkkeelle.

Sandra kuuli ääniä oven ulkopuolelta ja palasi nopeasti pitkälle valkoiselle nahkasohvalle ikkunoiden alle. Voi, Laurie Moran, hän ajatteli, kunpa olisit vastaus rukouksiini.

3

Kun Laurie astui työhuoneeseensa, siellä istuva nainen nousi välittömästi sohvalta ja ojensi kätensä.

”Suurkiitos kun suostuitte tapaamiseen. Olen Sandra Pierce.” Nainen kätteli Laurieta lujasti ja katsoi suoraan silmiin, mutta hänen hermostuksensa näkyi selvästi. Sanat kuulostivat harjoitelluilta, ja ääni tärisi.

”Sihteerinne oli hyvin ystävällinen, kun antoi minun odottaa täällä. Valitettavasti taisin vähän romahtaa. Toivottavasti tästä ei koidu hänelle harmia. Hän oli hyvin kiltti.”

Laurie laski kätensä lempeästi Sandran käsivarrelle. ”Ei huolta, Grace selitti että olitte aika lailla tolaltanne. Onko kaikki hyvin?”

Laurie vilkaisi pikaisesti ympärilleen ja huomasi, että kirjoituspöytää koristava valokuvakehys oli nyt hiukan eri kulmassa. Muiden esineiden siirtämistä hän tuskin olisi huomannut, mutta kuva oli erityisen tärkeä. Viiteen vuoteen hän ei ollut tuonut perhekuvia töihin. Hän ei halunnut jatkuvasti muistuttaa työkavereita aviomiehensä selvittämättömästä murhasta. Kun poliisi oli löytänyt Gregin murhaajan, Laurie oli kuitenkin kehystänyt kuvan – hänen, Timmy ja Gregin viimeisen yhteisen perhepotretin – ja pannut sen pöydälleen.

Sandra nyökkäsi, vaikka näytti edelleen olevan murtumaisillaan. Laurie johdatti hänet takaisin sohvaan rauhoittumaan.

”Anteeksi, en minä yleensä ole näin hermoheikko”, Sandra Pierce aloitti. Hän puristi kädet syliinsä estääkseen niitä vapisemasta. ”Joskus vain tuntuu, että vaihtoehdot alkavat käydä vähiin. Paikallispoliisi, osavaltion poliisi, syyttäjät,

FBI. En edes muista, montako yksityisetsivää. Palkkasin jopa meedion. Mies väitti, että Amanda syntyisi lähitulevaisuudessa uudelleen Etelä-Amerikkaan. Ei tehnyt mieli koettaa uudelleen.”

Laurien oli vaikea seurata Sandra Piercen sanatulvaa, mutta hän tajusi Sandran olevan taas yksi niistä, jotka uskoivat *Epäiltyjen* ratkaisevan ongelmansa. Kun ohjelmasta tuli hitti, lukemattomat ihmiset näyttivät uskovan vakaasti, että tosi-tv korjaisi kaikki vääryydet. Ohjelman Facebook-sivu täyttyi päivittäin yhä uusista, mutkikkaista murhenäytelmistä, joista jokainen yritti kurjuudellaan ylittää edellisen: oli varastettuja autoja, petturiaviomiehiä ja painajaismaisia vuokraisäntiä. Jotkut anelijoista tarvitsivat kiistatta apua, mutta harva tuntui tajuavan, että *Epäillyt* tutki vakavia rikoksia, ei pikkujuttuja. Laurie oli joutunut kääntymään pois myös sellaisten uhrien perheitä, joiden tapaus olisi sopinut ohjelmaan. Hän pystyi tuottamaan vain rajallisen määrän jaksoja.

”Otetaan ihan rauhallisesti”, Laurie sanoi, vaikka tunsikin kokousta edeltävän valmistautumisajan hupenevan käsiin. Hän meni ovelle ja pyysi Gracea tuomaan kaksi kahvia. Häntä oli kiukuttanut, kun Grace oli päästänyt tuntemattoman hänen huoneeseensa, mutta nyt hän ymmärsi syyn. Tässä naisessa oli jotakin, mikä herätti myötätuntoa.

Kääntyessään takaisin Sandra Piercen puoleen Laurie huomasi, että tämä oli oikeastaan aika kaunis. Sandralla oli pitkät kapeat kasvot ja hartiapituiset, tuhkanvaaleat hiukset. Silmät olivat kirkkaansiniset. Kolmekymmentäkuusivuotias Laurie olisi veikannut Sandraa vain hiukan itseään vanhemmaksi, ellei olisi huomannut muutamaa paljastavaa ryppyä tämän kaulalla.

”Grace sanoi, että olette Seattlesta”, Laurie sanoi.

”Niin. Olisi kai pitänyt soittaa tai kirjoittaa, mutta tajusin, että saatte varmaankin satoja yhteydenottoja päivittäin. Teistä kai kuulostaa hullulta, että lensin koko maan halki vain saapuakseni tänne ilmoittamatta, mutta en voi-

nut muutakaan. Halusin ehdottomasti päästä puheillenne. Taidatte olla se, jota olen odottanut – ette siis te itse, en ole mikään ahdistelija, vaan teidän ohjelmanne.”

Laurieta alkoi kaduttaa, että hän oli päästänyt Sandran ääneen. Hänen oli ehdottomasti viimeisteltävä esityksensä Brettille. Mikä Sandra Piercessä oli niin aseista riisuvaa, että häntä oli pakko kuunnella? Laurie oli jo sanomaisillaan, että hänen pitäisi palata kokousvalmistelujen pariin, kun hän huomasi Sandran jakunrintamuksessa olevan pinssin.

Pinssi esitti kuvankaunista nuorta naista. Nainen muistutti hämmästyttävästi Sandraa. Aivan naisen kasvojen alla oli keltainen nauhasymboli. Kuvassa oli jotakin tuttua.

”Tulitteko hänen takiaan?” Laurie osoitti pinssiä.

Sandra laski katseensa, ikään kuin olisi vasta muistanut pinssin, työnsi kätensä jakuntaskuun ja kaivoi sieltä toisen samanlaisen. Hän ojensi sen Laurielle. ”Kyllä, tämä on tyttäreni. Etsin häntä edelleen.”

Laurie katsoi kuvaa tarkemmin, ja tytön hymy herätti hänessä etäisiä muistikuvia. Hän ei ollut nähnyt tätä nimenomaista valokuvaa, mutta hymy oli tuttu. ”Sanoitte, että sukunimenne on Pierce.” Laurie toivoi, että nimen ääneen lausuminen virkistäisi muistia.

”Niin, Sandra Pierce. Ja tyttäreni on Amanda Pierce. Se, jota media nimittää kadonneeksi morsiameksi.”

4

Kadonnut morsian. Sanat palauttivat jutun välittömästi Laurien mieleen. Amanda Pierce oli kaunis, vaalea morsian, joka oli naimassa collegessa tapaamansa komean lakimiehen. Kaikki oli valmiina luksushäitä varten Floridan Palm Beachissa. Suuren päivän aattoamuna morsian kuitenkin yhtäkkiä katosi.

Jos Amanda Pierce olisi kadonnut koska tahansa muulloin, Laurie olisi taatusti heti tunnistanut kuvan. Hän olisi varmaan tunnistanut Amandan Sandra-äidinkin. Jollakin sopivammalla hetkellä tarina nuoresta morsiamesta, joka katosi kuin ilmaan juuri ennen unelmahäitään, olisi ollut täsmälleen Laurien alaa. Laurie tiesi joidenkin uskoneen, että Amanda oli jänistänyt ja aloittanut uuden elämän kaukana dominoivasta perheestään, ehkä salaisen rakastetun kanssa. Jotkut puolestaan uskoivat, että morsian ja sulhanen riitelivät myöhään edellisenä iltana ja kahnaus yltyi väkivaltaiseksi – ”on vain ajan kysymys, milloin joku löytää hänen ruumiinsa”.

Laurie ei kuitenkaan ollut pahemmin seurannut juttua, vaikka se normaaliolosuhteissa olisi heti herättänyt hänen kiinnostuksensa. Amanda Pierce oli kadonnut vain muutama viikko sen jälkeen, kun Laurien aviomies Greg oli ammuttu heidän kolmivuotiaan poikansa Timmy'n nähden. Kun Amandan kasvot komeilivat tiedotusvälineissä ympäri maata, Laurie virui kotona sairauslomalla tajuumatta tuon taivaallista ulkomaailman tapahtumista.

Hän muisti sammuttaneensa television ja miettineensä, että jos morsian ei ollut jänistänyt, hänelle oli taatusti tapahtunut jotakin hirveää. Laurie muisti samastuneensa kärsivään perheeseen ja tunteneensa perheenjäsenten tuskan.

Tuijottaessaan Amandan kuvaa Laurie muisti sen hirveän päivän. Greg lähti viemään Timmyä leikkikentälle. Laurie suikkasi Gregille nopean suikon tämän lähtiessä ulos Timmy harteillaan. Se olikin viimeinen kerta, kun hän tunsu Gregin huulten lämmön omiaan vasten.

Ironista kyllä, Amanda Piercen häät järjestettiin Grand Victoria -hotellissa. Laurie muisteli, kuinka hän oli kulkenut Gregin kanssa hotellin rannalla ja Greg oli kiskonut häntä mereen, vaikka hän yritti nauraen inttää, että vesi oli liian kylmää.

Laurie havahtui mietteistään, kun oveen koputettiin ja Grace toi sisään tarjottimen, jolla oli kaksi kahvikupillista ja muutama Laurien Bouchonista ostama leivonnainen. Laurie hymyili huomattessaan, että Grace oli päättänyt tarjota Sandralle myös Laurien lempiherkkua, mantelicrois-santia.

”Tarvitsetteko vielä muuta?” Vaikka Gracea ei parhaalla tahdollakaan voinut sanoa perinteiseksi, tosipaikan tullen hän hallitsi kunnan vanhanaikaiset käytöstavat.

”Ei, kultaseni, mutta kiitos kuitenkin.” Sandra Pierce yritti hymyillä.

Gracen lähdettyä Laurie kääntyi Sandran puoleen. ”En olekaan kuullut tyttärenne katoamisesta vähään aikaan.”

”En minäkään, ja siinä ongelma onkin. Jo heti katoamisen jälkeen meistä tuntui, että poliisi tyytyi rutiinitoimenpiteisiin. Amandan huoneessa ei näkynyt kamppailun merkkejä. Hotellin alueella ei ollut havaittu mitään epätavallista. Ja Grand Victoria, jossa häät oli määrä järjestää, on maailman turvallisin paikka. Poliisit vilkuilivat kelloa ja kännykkää, ikään kuin olisivat varmoja että Amanda palaisi kotiin New Yorkiin ja tunnustaisi jänistäneensä.”

Sandran kommentit eivät välttämättä olleet täysin puoleuttomia. Katoamisen aikoihin näkemistään harvoista uutispätkistä Laurie muisti, että vapaaehtoiset olivat kolonneet hotellialuetta ristiin rastiin löytääkseen merkkejä kadonneesta morsiamesta. ”Minun muistaakseni

häntä etsittiin kovasti”, hän sanoi. ”Juttu pyöri viikkoja valtakunnanuutisissa.”

”Voi toki, he suorittivat kaikki vaaditut toimenpiteet”, Sandra totesi katkerasti. ”Ja me anelimme joka päivä kameroiden edessä, että ihmiset auttaisivat löytämään hänet.”

”Ketkä me?” Laurie haki pöydältään muistilehtiön. Sandran tarina oli tempaamassa hänet mukaansa.

”Mieheni Walter. Tai nykyinen ex-mies, Amandan isä. Ja Amandan kihlattu Jeff Hunter. Oikeastaan koko morsiusparin lähipiiri oli mukana: muut lapseni Charlotte ja Henry, Amandan opiskelukaverit Meghan ja Kate ja Jeffin opiskelukaverit Nick ja Austin. Jaoimme lentolehtisiä ympäri lähiseutuja. Aluksi etsinnät keskittyivät hotellin alueelle. Vähitellen siirryttiin laajemmalle. Sydäntä riipaisi, kun näin heidän etsivän syrjäkulmilta, kanavista, rakennustyömailta ja rannikkoa ympäröiviltä soilta. Kuukauden kuluttua etsinnät lopetettiin tykkänään.”

”Minua ihmetyttää yksi juttu. Miksi niin monet uskoivat, että hän karkasi? Ymmärtäisin, jos poliisi vielä muutamana tunnin tai ehkä jopa päivän parin kuluttua epäilisi, että hän jänisti. Mutta kai viranomaisetkin alkoivat vähitellen olla huolissaan. Mikä sai heidät kuvittelemaan, että tyttärenne olisi lähtenyt itse?”

Sandra näytti selkeästi haluttomalta vastaamaan, joten Laurie jatkoi painostusta. ”Sanoitte, ettei huoneessa ollut kamppailtu. Puuttuiko matkalaukku? Entä käsilaukku?” Sillä tavoin poliisi erotti karkulaiset väkivallan uhreista. Oli vaikea karata ilman rahaa ja henkilöllisyystodistusta.

”Ei”, Sandra kiirehti kieltämään. ”Hänen lompakostaan näytti puuttuvan vain yksi asia, nimittäin ajokortti. Kaikki vaatteet, käsilaukku, meikit, luottokortit, kännykkä – kaikki olivat edelleen huoneessa. Iltaisin hän usein kantoi pelkkää pikkulaukkuja, jossa oli avainkortti, puuteri ja huulikiilto. Se oli hävinnyt. Hän olisi hyvin voinut sujauttaa ajokortin laukkuun, jos aikoi ajaa johonkin. Hän ja Jeff olivat vuokranneet auton lentokentältä. Meidän tietääk-

semme Amanda ajoi sillä viimeksi tyttöjen kanssa ostoksille samana aamuna. Hotellialueella on parkkihalli. Autoa pidettiin siellä.”

Tai sitten, Laurie ajatteli, hän otti ajokorttinsa ja vähän rahaa ja lähti tapaamaan jotakuta. Nyt Laurie ymmärsi, miksi niin moni uskoi Amandan lähteneen omasta halustaan. Häntä kuitenkin mietitytti vielä yksi asia. ”Mitä vuokra-autolle tapahtui?”

”Se löydettiin kolmen päivän kuluttua hylätyn huoltoaseman takaa vajaan kymmenen kilometrin päästä hotellista.”

Laurie huomasi, että Sandran suupielet kiristyivät ja ilme muuttui raivokkaaksi.

”Poliisi halusi itsepintaisesti uskoa, että Amanda tapasi jonkun huoltoasemalla ja nousi toiseen autoon. Seuraavana aamuna, kun katoamis uutinen julkistettiin ja Amandan kuva näytettiin televisiossa, joku nainen Delray Beachista väitti muka nähneensä hänet liikennevaloissa valkoisessa avo-Mercedesissä katoamisiltana puolen yön maissa. Odotellessaan valojen vaihtumista hän ehti kuulemma katsoa Amandaa kunnolla. Tämä ilmeisesti istui matkustajanpaikalla, mutta kuljettajasta nainen muisti vain sen, että mies näytti pitkältä ja hänellä oli lippalakki. Se nainen oli joku sekopää. Ei epäilystäkään. Paistatteli julkisuudessa. Suorastaan hinkui televisioon.”

”Mahtoiko poliisi uskoa häntä?”

”Useimmat uskoivat”, Sandra totesi kitkerästi. ”Eräänä päivänä kuulin, kun kaksi rikoskonstaapelia kiisteli poliisi-aseman pihassa. He nojailivat autoonsa, tupakoivat ja puhuivat työstäni kuin hän olisi jonkun tv-sarjan hahmo. Toinen oli varma, että Amandalla oli salainen poikaystävä – venäläismiljardööri, jonka kanssa hän nyt eli jossakin saarella. Toinen pudisteli päätään, ja ehdin jo luulla, että hän puolustaisi Amandaa. Sen sijaan hän sanoikin – en ikinä unohda sitä: ’Olet minulle kymppin velkaa kun ruumis kiskotaan Atlantista.’”

Sandra tukahdutti nyyhkäyksen.

”Olen niin pahoillani”, Laurie sanoi neuvottomana.

”Voi, uskokaa pois, että annoin heidän kuulla kunniansa. Yksi konstaapeli on edelleen virallisesti vastuussa jutusta. Nimeltään Marlene Henson. Mukava nainen, mutta jäljet ovat täysin kylmenneet. Anteeksi, kun menen henkilökoh-
taisuuksiin, mutta halusin nimenomaan teidän puheillenne. Te tiedätte, miltä tuntuu menettää läheinen ihminen. Ja joutua vuosikaudet miettimään, miksi ja kenen takia.”

Greg kuoli yhdestä laukauksesta otsaan, kun antoi Timmylle vauhtia leikkikentän keinussa. Murhaaja tähtäsi nimenomaan häntä ja tiesi jopa Timmy nimen. ”Timmy, sano äidillesi, että hän kuolee seuraavaksi”, mies sanoi. ”Sitten on sinun vuorosi.” Viisi vuotta Laurie tiesi miehensä murhaajasta vain sen, että tällä oli siniset silmät. Timmy oli huutanut: ”Sinisilmä ampui isän!”

Laurie tyytyi nyökkäämään.

”Kuvitelkaa, jos tietäisitte vieläkin vähemmän. Joutuisitte miettimään, onko rakkaanne kuollut vai elossa. Ja kärsikö hän, vai elääkö hän vielä jossakin onnellisena. Entä jos ette tietäisi mitään? Ajattelette varmaan, että tavallaan minä olen onnekas. Jos Amandan ruumista ei löydetä, hän saattaa vielä olla elossa. En mitenkään usko, että hän olisi lähtenyt omasta tahdostaan, mutta ehkä hänet siepattiin, ja hän yrittää päästä vapaaksi. Tai sitten hän jäi auton alle ja menetti muistinsa. Voin edelleen elää toivossa. Toisinaan kuitenkin ajattelen, että olisi helpotus kun joku soittaisi ja kertoisi sen hirveän uutisen, että kaikki on ohi. Ennen sitä en voi luovuttaa. En ikinä lakkaa etsimästä tytärtäni. Olkaa kiltti – saatatte olla viimeinen mahdollisuuteni.”

Laurie laski muistikirjansa sohvapöydälle, nojautui taaksepäin ja kovetti itsensä murtaakseen Sandra Piercen sydämen.

KADONNUT MORSIO, KATEELLINEN SISKO, MORSIUSNEIDON KIHLAAVA SULHANEN – KENEN OMATUNTO KOLKUTTAA, KUN TELEVISIOKAMERAT KÄYNNISTYVÄT?

Amanda Pierce katoaa juuri ennen hääseremoniaansa. Viisi vuotta myöhemmin Amandan äiti pyytää Laurie Morania tutkimaan tapausta. Laurien tuottama tv-sarja *Epäillyt* on ennenkin onnistunut ratkaisemaan selvittämättä jääneitä rikoksia. Sikäli kuin kyseessä on rikos. Juorумыlly jauhaa kiivaasti, ja jokaisella tuntuu olevan oma käsityksensä tapahtumista. Vain yksi asia on varmaa: kuka ikinä Amandan katoamisesta onkin vastuussa, aikoo pitää suunsa supussa. Niin myötä- kuin vastoinkäymisissä.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 191429

84.2

ISBN 978-951-31-9142-9

